

## Arrest

nr. 89 475 van 10 oktober 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Bart VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### A. Feitenrelaas

*U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Boeryat-origine, en afkomstig uit het dorp E, Republiek Boeryatië, Russische Federatie. Sinds december 2001 woonde u in Moskou. U studeerde er biologie aan de universiteit. Tijdens uw studies werkte u als onderzoeker mee aan diverse wetenschappelijke projecten. Op straat werd u regelmatig uitgescholden en beledigd omwille van uw Aziatische uiterlijk. U werd ook meerdere keren tegengehouden door politieagenten voor een identiteitscontrole. Eén keer moest u hen zelfs smeergeld betalen, anders zouden ze u meenemen naar*

het politiebureau. In december 2007 verbleef u in een studentenhuus. Kennissen van uw buurvrouw daar waren skinheads. Op 28 december 2007 vielen twee van hen uw kamer binnen. Ze sloegen u in elkaar. U ging uw beklag doen bij de verantwoordelijke voor de orde op uw verdieping, maar hij zei dat het een privé-probleem was en dat dit wel vaker gebeurde in studentenresidenties. Vervolgens ging u naar het politiebureau om daar klacht in te dienen tegen uw aanvallers. De politieagenten waren op dat moment echter Nieuwjaar aan het vieren en gedroegen zich erg grof tegenover u. Uw klacht werd wel aanvaard, maar ze zeiden dat men u verder niet kon helpen en dat u op een andere keer nog eens moest terugkomen. Op 10 januari 2008 ging u terug naar het politiebureau waar u te horen kreeg dat uw aangifte verloren was gegaan. U besloot dat het zinloos was om opnieuw klacht in te dienen. Op 25 januari 2008 kwam u dezelfde twee skinheads tegen op straat. Deze keer waren er nog andere skinheads bij. Ze waren op de hoogte van uw klacht bij de politie en sloegen u in elkaar. U viel neer op de grond en stootte daarbij uw hoofd. U verloor het bewustzijn. Toen u bijkwam, dreigden ze ermee om u opnieuw af te ranselen als u nog eens klacht durfde in te dienen. U voelde zich slecht en ging naar de polikliniek. U werd er onderzocht door een arts. Ze stelde een hersenschudding vast en schreef u bedrust voor. U voelde zich de volgende dagen echter steeds slechter worden. Uiteindelijk belde u een ambulance en werd u in het ziekenhuis opgenomen. In het ziekenhuis zei u dat u gevallen was. Na uw ontslag uit het ziekenhuis verhuisde u naar een ander gebouw op de studentencampus. Daarna had u geen problemen meer met die skinheads en werd u niet meer fysiek aangevallen. U had echter wel psychologische problemen door wat u was overkomen. U voelde zich overal onveilig. Toch bleef u nog tot december 2010 in Moskou wonen, omdat u bezig was met een wetenschappelijk project dat afgewerkt moest worden. Het wetenschappelijk centrum waar u het laatst als onderzoeker werkte werd in 2009 gesloten. Omdat u geen werk meer had, keerde u in december 2010 terug naar uw dorp E. U ging op zoek naar werk in uw geboortestreek. Er waren echter te weinig vacatures voor hoog opgeleide personen. Bovendien had u bij het solliciteren te maken met discriminatie omwille van uw etnische origine. Zo kreeg u enkele keren te horen dat men voor hogere functies liever personen van Slavische origine aannam. U werd depressief door al uw problemen. U besloot het land te verlaten en naar België te komen waar uw zus, D.I.(...) (O.V. 5.599.441), reeds sinds 2004 verblijft. Op 26 februari 2012 vertrok u vanuit Moskou verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België. U vroeg asiel aan op 2 maart 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw diploma's, uw werkboekje, een medisch verslag, en uw medisch boekje.

## **B. Motivering**

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, omdat u er op verschillende vlakken problemen kende omwille van uw etnische origine. Zo kreeg u tijdens uw zoektocht naar werk verschillende keren te maken met discriminatie op basis van uw etnische origine. Daarnaast werd u in de periode van eind 2007 tot begin 2008 in Moskou twee keer in elkaar geslagen door dezelfde groep skinheads. Sindsdien vreesde u om opnieuw het slachtoffer te zullen worden van fysiek geweld omwille van uw etnische origine. In Moskou werd u verder op straat regelmatig uitgescholden en beledigd door andere burgers omwille van uw Aziatische uiterlijk. De politie hield u ook meerdere keren tegen voor identiteitscontroles (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 5-11).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u dat u in uw regio van herkomst problemen ondervond om een geschikte job te vinden overeenkomstig uw opleidingsniveau. U legde uit dat er in het algemeen weinig vacatures voor hoogopgeleide personen beschikbaar waren in de regio waar u woonde en dat er te veel kandidaten voor deze vacatures waren. U solliciteerde weliswaar bij meerdere bedrijven, maar na uw sollicitatiegesprek liet de werkgever u telkens weten dat hij wel tevreden was over uw diploma, maar dat hij voor hogere functies de voorkeur gaf aan personen met een Slavisch uiterlijk. U stelde tevens dat het voor hoogopgeleide personen van een andere etnische origine niet geheel onmogelijk is om werk te vinden in uw regio, maar dat men daarvoor over de nodige connecties moet beschikken wat u niet had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 5, 9-10, 13). Niettegenstaande uw toegang tot de arbeidsmarkt bijgevolg beperkt werd door uw etnische origine, kunnen uw problemen om werk te vinden hooguit als een vorm van discriminatie worden beschouwd en zijn deze problemen onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

*definitie van subsidiaire bescherming. Een discriminerende bejegening houdt op zich namelijk geen vervolging in vluchtelingengerechtigde zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie immers van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingengerechtigde zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In uw verklaringen met betrekking tot uw problemen op de arbeidsmarkt in uw regio kunnen verder ook geen aanwijzingen worden gevonden van een ernstige intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de autoriteiten of door derden.*

*Verder haalde u aan dat u in de periode dat u in Moskou woonde twee keer in elkaar werd geslagen door skinheads (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 5-8). U stelde dat u zich sindsdien onveilig voelde op straat en dat u bij eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreesde opnieuw het slachtoffer te zullen worden van fysiek geweld omwille van uw etnische origine (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 9-11). Er dient echter op gewezen te worden dat u sinds deze twee incidenten van geweldpleging door skinheads, die overigens reeds dateerden van december 2007 en januari 2008, geen andere incidenten van fysieke geweldpleging tegen u meer hebt meegemaakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 8-9). U bent ook nog tot december 2010 in Moskou blijven wonen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 9). U stelde weliswaar dat u verhuisd was naar een andere gebouw, maar u bent toch nog op dezelfde studentencampus blijven wonen waar u door die skinheads werd aangevallen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 8). Uw uitleg dat u pas in 2010 vertrokken bent uit Moskou, omdat u eerst uw wetenschappelijk werk wilde voltooien (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 11), is begrijpelijk, maar relativeert duidelijk de ernst van uw beweerde vrees vanwege skinheads. Sowieso hebt u nog tot februari 2012 gewacht om het land te verlaten, wat uw vrees voor skinheads in het algemeen eveneens ernstig ondermijnt.*

*Bovendien hebt u tijdens de periode van begin 2011 tot begin 2012 toen u in uw geboortestreek verbleef, geen problemen van fysieke geweldpleging tegen u meer gekend. U verklaarde dat er in uw regio weinig skinheads aanwezig waren en dat ze zich ook niet zo uitgesproken agressief gedroegen. U stelde dat familieleden van u ook geen problemen kenden van fysiek geweld in uw regio (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 9-10, 12). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u wel degelijk over de mogelijkheid beschikte om zich zonder enig probleem in een andere regio te vestigen om problemen met skinheads te vermijden. Uw bewering dat u indien u naar andere steden zou gaan om er te werken wel opnieuw het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van fysieke geweldpleging omwille van uw etnische origine (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 11-12), doet hier geen afbreuk aan.*

*Daarnaast haalde u nog aan dat u in Moskou op straat voortdurend beledigd werd door andere burgers omwille van uw Aziatische uiterlijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 5, 9). U stelde dat u ook enkele keren het slachtoffer was van machtsmisbruik door de politie die u tegenhield voor identiteitscontroles en u ook een keer geld afperste. Behalve dergelijke voorvallen verklaarde u evenwel geen andere concrete slechte ervaringen met de politie ondervonden te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 8). Deze problemen met medeburgers en politieagenten zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde te kunnen spreken van een doelgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat dergelijke incidenten zich niet meer voorgedaan hebben tijdens uw verblijf in uw geboorteregio in de periode 2011-2012 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 9-10).*

*Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.*

*De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte, uw diploma's, en uw werkboekje bevatten namelijk louter persoonsgegevens en gegevens aangaande uw studies en professionele bezigheden die hier niet in twijfel getrokken worden. Het medisch verslag bevestigt dat u een hersenschudding hebt opgelopen, maar uit dit document blijkt slechts dat u deze verwondingen zou opgelopen hebben door te vallen. Dit verslag kan uw beweerde vervolgingsfeiten dus niet staven. Uw medisch boekje tenslotte stelt dat u diverse medische en psychologische problemen hebt zonder enige vermelding van de oorzaak of*

*omstandigheden waarin u deze aandoeningen zou hebben opgelopen. Deze documenten bevatten bijgevolg evenmin informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.*

*Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat ook in hoofde van uw zus, D.I.(...), en haar echtgenoot, R.B.(...) (O.V. 5.599.441), op 18 februari 2005 beslissingen tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werden genomen.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van artikel 1, A, alinea 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) *juncto* artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet evenals artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en een manifeste beoordelingsfout.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Verzoekster stelt dat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) aanhaalt dat de discriminatie waaraan zij blootgesteld werd in haar land van herkomst omdat ze Boerjat van afkomst is, meer bepaald dat zij geen geschikte job vond overeenkomstig met haar opleidingsniveau, slechts een kleine en geen systematische discriminatie betreft, zij het daar niet mee eens kan zijn. Ze wijst erop dat de Boerjat een volledig andere cultuur hebben en een eigen taal en dat zij eveneens lichamelijk makkelijk te onderscheiden zijn van de Slavische Russen. Ze stelt dat hoewel zij formeel dezelfde rechten hebben en in de Russische Federatie (hierna: RF) iedereen voor de wet gelijk is, de meeste Russen toch het onderscheid maken en derhalve de Boerjat gediscrimineerd worden.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal in het vergaren van informatie het zorgvuldigheidsbeginsel moet bezigen en aldus alle relevante informatie moet samenbrengen en hieruit een beslissing distilleren. Hierbij zou de commissaris-generaal zich niet enkel moeten laten leiden door de verklaringen van verzoekster, maar tevens terugvallen op zijn eigen informatie. *In casu* meent verzoekster dat de commissaris-generaal niet de moeite heeft genomen om zelf op zoek te gaan naar de toestand van de Boerjat als minderheidsgroep in de RF. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat de commissaris-generaal heeft nagegaan of de overheid wel voldoende inspanningen levert om de discriminatie van Aziaten tegen te gaan, terwijl het algemeen geweten zou zijn dat de heersende klasse in de RF de discriminatie laat betijen, waardoor de discriminatie volgens verzoekster weldegelijk systematisch is.

Verzoekster wijst ook op een rapport van Amnesty International, "Dokumenty! Rassendiscriminatie in de Russische Federatie" en stelt dat de commissaris-generaal als specialist op de hoogte dient te zijn van dit rapport. Dit rapport geeft talrijke voorbeelden van discriminatie in de RF, in het bijzonder treft deze discriminatie mensen met een 'donker' uiterlijk. Zij worden geconfronteerd met willekeurige identiteitscontroles, huiszoekingen, arrestaties en valse beschuldigingen van drugshandel. Boerjaten, asielzoekers en vluchtelingen zijn slachtoffer van racistische aanvallen en discriminatie. Het rapport vertelt over Tadjieken die door skinheads in elkaar worden geslagen terwijl de politie hun zaak niet naar behoren aanpakt. In het rapport wordt ook ingegaan op de situatie van Meschetische Turken die zich niet kunnen laten registreren, terwijl zij recht hebben op het Russische staatsburgerschap. Dit leidt vervolgens tot de schending of inperking van vele andere rechten zoals het recht zich vrijelijk te bewegen.

Verzoekster meent dat racisme betekent dat de kern van de universele mensenrechten worden aangetast, aangezien het ervoor zorgt dat aan sommige mensen, vanwege hun kleur, ras, etnische afkomst of nationaliteit, hun fundamentele mensenrechten onthouden worden. Het recht gevrijwaard te zijn van rassendiscriminatie is een van de fundamentele beginselen van internationaal recht. Verzoekster meent dat wanneer degenen die rassendiscriminatie plegen, aanmoedigen of tolereren niet ter verantwoording worden geroepen, het probleem zal verergeren en er een klimaat van straffeloosheid zal ontstaan voor de schuldigen.

Verzoekster vindt het dan ook laakbaar van de commissaris-generaal dat hij niet eens de moeite heeft gedaan om in zijn eigen informatie te kijken en deze mee op te nemen in zijn beslissing.

2.3. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten door de commissaris-generaal niet worden betwist. De bestreden beslissing stelt: *“Verder haalde u aan dat u in de periode dat u in Moskou woonde twee keer in elkaar werd geslagen door skinheads (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 5-8). U stelde dat u zich sindsdien onveilig voelde op straat en dat u bij eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreesde opnieuw het slachtoffer te zullen worden van fysiek geweld omwille van uw etnische origine (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 9-11). Er dient echter op gewezen te worden dat u sinds deze twee incidenten van geweldpleging door skinheads, die overigens reeds dateerden van december 2007 en januari 2008, geen andere incidenten van fysieke geweldpleging tegen u meer hebt meegemaakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 8-9). U bent ook nog tot december 2010 in Moskou blijven wonen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 9). U stelde weliswaar dat u verhuisd was naar een andere gebouw, maar u bent toch nog op dezelfde studentencampus blijven wonen waar u door die skinheads werd aangevallen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 8). Uw uitleg dat u pas in 2010 vertrokken bent uit Moskou, omdat u eerst uw wetenschappelijk werk wilde voltooien (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 11), is begrijpelijk, maar relativeert duidelijk de ernst van uw beweerde vrees vanwege skinheads. Sowieso hebt u nog tot februari 2012 gewacht om het land te verlaten, wat uw vrees voor skinheads in het algemeen eveneens ernstig ondermijnt.”*

(...)

*“Daarnaast haalde u nog aan dat u in Moskou op straat voortdurend beledigd werd door andere burgers omwille van uw Aziatische uiterlijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 5, 9). U stelde dat u ook enkele keren het slachtoffer was van machtsmisbruik door de politie die u tegenhield voor identiteitscontroles en u ook een keer geld afperste. Behalve dergelijke voorvallen verklaarde u evenwel geen andere concrete slechte ervaringen met de politie ondervonden te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2012, p. 8). Deze problemen met medeburgers en politieagenten zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde te kunnen spreken van een doelgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”*

2.5.1. De commissaris-generaal betwist de ernst van de aangehaalde feiten en stelt dat verzoekster veilig is indien zij zich in haar streek van herkomst zou vestigen in een ander deel van de RF. De hierna vermelde wettelijke bepalingen zijn *in casu* van toepassing:

Wat de definitie van “dadens van vervolging” bepaalt artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet:

*“§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.*

*§ 2. Dadens van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:*

*a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*

*b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).*

*De hierboven genoemde dadens van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :*

*a) dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;*

*b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;*

- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.”

Artikel 15.2 van het EVRM verwijst naar de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7. Artikel 2 heeft betrekking op het recht op leven, artikel 4.1 op het verbod van slavernij of dienstbaarheid, artikel 7 op het verbod op bestraffing zonder wet. Deze bepalingen zijn *in casu* niet van toepassing.

Artikel 3 van het EVRM stelt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Het bovenvermeld begrip “behandeling” werd door het Hof voor Mensenrechten in haar vaste rechtspraak als volgt nader bepaald: *“As regards the types of “treatment” which fall within the scope of Article 3 of the Convention, the Court’s case-law refers to “ill-treatment” that attains a minimum level of severity and involves actual bodily injury or intense physical or mental suffering. Where treatment humiliates or debases an individual, showing a lack of respect for, or diminishing, his or her human dignity, or arouses feelings of fear, anguish or inferiority capable of breaking an individual’s moral and physical resistance, it may be characterised as degrading and also fall within the prohibition of Article 3. Moreover, it is sufficient if the victim is humiliated in his or her own eyes. Finally, in considering whether a treatment is “degrading” within the meaning of Article 3, the Court will have regard to whether its object is to humiliate and debase the person concerned and whether, as far as the consequences are concerned, it adversely affected his or her personality in a manner incompatible with Article 3. Even the absence of such a purpose cannot conclusively rule out a finding of a violation of Article 3.”* (EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52).

Een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft betrekking op een mishandeling die voldoende ernstig is (“a minimum level of severity”) en een effectief lichamelijk letsel met zich meebrengt of intense fysiek of psychisch lijden. Indien de behandeling het betrokken individu vernedert of verlaagt en een gebrek aan respect inhoudt of zijn menselijke waardigheid aantast of gevoelens van vrees, angst of minderwaardigheid oproept, die de fysieke of morele weerstand kan breken, kan het als “vernederend” gekwalificeerd worden en onder artikel 3 van het EVRM vallen. Het is voldoende als het slachtoffer zelf de behandeling als vernederend ervaart. Bij het onderzoek of de behandeling vernederend is, zal het Hof nagaan of het doel van de mishandeling was het betrokken individu te vernederen of te verlagen en of het een negatief effect heeft op diens persoonlijkheid, strijdig met artikel 3. De afwezigheid van een dergelijk doel sluit de schending van artikel 3 niet uit.

Artikel 48/5, § 1, c) van de vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 kan uitgaan van niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de Staat of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 van dat artikel kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”*

Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.*

*Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”*

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*

Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: *“De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14).”*

Deze bepaling geldt niet alleen voor de commissaris-generaal maar ook voor de Raad wanneer deze in het kader van het devolutief beroep zich in volle rechtsmacht uitspreekt over de hoedanigheid van vluchteling. Artikel 4, § 4 van de Europese richtlijn 2004/83/EG geldt immers als algemeen beginsel voor de beslissing met betrekking tot de hoedanigheid van vluchteling ten gronde.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster het slachtoffer was van «daden van vervolging» in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Zij werd door skinheads om racistische redenen eenmaal “in elkaar geslagen” en een tweede maal in elkaar geslagen en van een trap geduwd met een hersenschudding en ernstige psychologische problemen tot gevolg. Zij werd op dat ogenblik ook bedreigd omdat zij een klacht bij de politie had ingediend.

Er is *in casu* sprake van effectief lichamelijk letsel en intens psychisch lijden, met blijvende psychische gevolgen. De mishandeling heeft verzoekster vernederd of verlaagd en hield, rekening houdend met het racistisch oogmerk, een gebrek aan respect in voor of haar menselijke waardigheid en heeft gevoelens van vrees, angst of minderwaardigheid opgeroepen, die haar fysieke of morele weerstand kan breken zoals blijkt uit de blijvende psychische letsels van verzoekster. Verzoekster wees er op dat zij zich overal onveilig voelde en een zware depressie had (Vragenlijst, nr. 5; gehoor p. 10).

Weliswaar stelt het Hof voor Mensenrechten dat het voldoende is als het slachtoffer zelf de behandeling als vernederend ervaart, maar verzoekster wijst er terecht op dat door ernstige door racisme ingegeven daden de kern van de universele mensenrechten, namelijk de menselijke waardigheid, wordt aangetast. De Raad meent dat het feit dat verzoekster gedurende drie jaar op dezelfde studentencampus in Moskou bleef wonen weliswaar in een ander gebouw teneinde haar vervolgers te ontwijken en haar wetenschappelijk werk te voltooien de ernst van de feiten en de vrees van verzoekster zoals blijkt uit de blijvende psychische gevolgen die zij aanhaalt niet ondermijnt. Verzoekster stelt dat zij hierna in het algemeen vreesde in Moskou in het openbaar te verschijnen, zeker het gebied van de staatsuniversiteit te verlaten, gevestigd te midden van Moskou, omdat zij vreesde voor beledigingen en mishandeling door skinheads omwille van haar Aziatisch uiterlijk (gehoor, p. 9).

De door verzoekster vermelde discriminatie bij politiecontroles en beledigingen op straat zijn aanvullende elementen die bijkomend aannemelijk maken dat verzoekster reeds het voorwerp was van vervolging zoals bepaald artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

2.5.3. Indien vervolging uitgaat van niet overheidsactoren (zoals skinheads) dient de betrokkene aannemelijk te maken dat de in artikel 48/5 aangewezen actoren haar geen bescherming kunnen of willen bieden *“onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster zich tweemaal tot de politie richtte maar er geen verder gevolg gegeven werd aan haar klacht. De eerste keer werd haar gevraagd terug te komen en de tweede keer had men haar klacht verloren. Verzoekster maakt aannemelijk dat de bevoegde beschermingsactoren haar niet wilden beschermen ondanks de ernstige vervolgingsdaden waarvan zij het slachtoffer was. Vervolgens werd verzoekster een tweede maal “vervolgd” en bedreigd door skinheads indien zij zich nogmaals tot de politie zou richten (p. 7).

2.5.4. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet houdt een omkering van de bewijslast in. De Raad wees er reeds op dat *in casu* het feit dat verzoekster haar land niet kort na de feiten van vervolging verlaten heeft rekening houdend met de omgekeerde bewijslast ten laste van de commissaris-generaal geen weerlegging van haar gegronde vrees is.

Wat de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster tijdens het verblijf in haar geboortestreek geen problemen van fysieke geweldpleging kende en dat dit ook het geval is voor haar familieleden. Ook de belediging door andere burgers en het machtsmisbruik door de politie kwam er niet voor. Ter zitting stelt de verwerende partij dat dit ook de redelijkheid van het vestigingsalternatief aantoont.

Verzoekster wijst er op dat zij er problemen ondervond om een geschikte job te vinden overeenkomstig haar opleidingsniveau. De commissaris-generaal wijst er op dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging te kunnen beschouwd worden.

Bij de beoordeling van het zogenaamde binnenlands vlucht- of beschermingsalternatief dient er niet alleen rekening gehouden worden te worden met de (afwezige) vrees voor vervolging op de alternatieve vestigingsplaats, maar ook met de redelijkheid ervan rekening houdend met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet ruimer is dan de bepaling inzake voorafgaande vervolging uit de hogervermelde kwalificatierichtlijn waar deze bepaling in de vreemdelingenwet aangevuld werd met *“en dat ze (die vervolging of ernstige schade) niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken”*.

De wetgever heeft aldus de subjectieve vrees die ontstaat ten gevolge van een vroegere vervolging een bijzondere betekenis gegeven zelfs indien er geen gegronde vrees voor vervolging meer zou zijn.

UNHCR wijst op het belang van psychologische trauma voortvloeiende uit vroegere vervolging bij de beoordeling van de redelijkheid van een vlucht- of vestigingsalternatief. UNHCR wijst er op dat in sommige landen het feit dat een individu reeds het voorwerp van vervolging was een voldoende reden is om een dergelijk alternatief uit te sluiten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar land van herkomst vervolgd werd, weliswaar door niet overheidsactoren, maar geen bescherming bekam van haar nationale overheden. Deze vervolging en de onwil van de politie om bescherming te bieden en de bedreiging omdat zij een klacht had ingediend hebben geleid tot blijvende psychische letsels voor verzoekster.

Rekening houdend met het verblijf en de gespecialiseerde opleiding en tewerkstelling van verzoekster aan een onderzoeksinstituut in een grote stad (Moskou), kan ook van verzoekster redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij zich niet naar de grotere centra zou begeven met het oog op haar kansen van tewerkstelling die meer in overeenstemming zijn met haar jarenlange opleiding. In dat geval zou zij echter opnieuw een risico op vervolging lopen door skinheads en het voorwerp van de onwil aan bescherming door haar nationale overheden.

Rekening houdend met de onwil aan bescherming door haar nationale overheden en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, namelijk de voorafgaandelijke vervolging van verzoekster, de blijvende psychische letsels en vrees van verzoekster evenals haar specifieke opleiding waarvoor met het oog op tewerkstelling een vestiging in grote(re) steden aangewezen is, meent de Raad dat het niet redelijk is dat van verzoekster verwacht zou worden dat zij zich definitief zou vestigen in haar streek van herkomst.

De Raad meent dat verzoekster haar hoedanigheid van vluchteling omwille van haar ras of nationaliteit aannemelijk gemaakt heeft.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS